

EL VINE PE NORI ! ...

de Aurel Miculescu

(continuare din numărul trecut)

Heruvimii făceau parte din decorarea interiorului Templului lui Solomon. Perdeaua ce despărțea Locul Sfânt de Sfânta Sfințelor era decorată cu doi heruvimi. În Isaia 37:16 este descris cum Dumnezeu stă pe heruvimi. După unii cercetători ai Bibliei heruvimii sunt gardieni ai Tronului lui Dumnezeu, desigur că atunci când vom ajunge în cer, vom înțelege pe deplin semnificația acestor lucruri atât de mărețe și adânci.

Capitolul 4 este o scenă de laudă, de glorie la adresa Creatorului.

Kurios kai Theos, adică Domn și Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor care au existat înainte de toate lucrurile și prin voia și puterea Sa toate lucrurile au luat ființă. A Lui să-i fie slava în vecii vecilor ! Atunci se vor împlini cuvintele scrise în Isaia 25:9: "În ziua aceea, vor zice: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui !"

Închei capitolul 4 făcând din nou apel la toți cititorii de a-și face rezervații, astăzi, la marea de cristal. Fie ca toți care citiți această carte să ne întâlnim acolo. Poetul cântării spune:

La revedere, ne vom vedea
La revedere, ne-om saluta
La revedere, ne-om întâlni
Acolo sus, în veșnicii!
La revedere, frați și surori
La revedere, ascultători
La revedere, pe viitor
Să ne vedem cu toții-n cer

Ne vom vedea cu toții în marea dimineață
Ne vom vedea cu toții iarăși, față-n față
Ne vom vedea cu toți, la marea vieții de cristal.

Ne vom vedea în minunata primăvară!
Ne vom vedea în veșnicii, cu toții iară
Ne vom vedea la malurile de smarald!

Ne vom vedea în țara, dincolo de soare
Ne vom vedea pe-a veșnicilor splendoare
Ne vom vedea sus, în palatul de rubin!

Ne vom vedea acolo unde nu-i durere
Ne vom vedea în țara dincolo de stele,
Ne vom vedea, în dimineața fără nor.

Ne vom vedea dorința noastră împlinită
Ne vom vedea cu toții, la marea de sticlă
Ne vom vedea la nunta Mirelui Isus!

CARTEA PECETLUITĂ ÎNMÂNATĂ MIELULUI

Apocalipsa 5:1-14

Probabil că cele descrise de Ioan în Apocalipsa 4 și 5 sunt lucrurile pe care și apostolul Pavel le-a văzut și descris în 2 Corinteni 2:12. El scrie că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune, și pe care nu este îngăduit unui om să le rostească. Lui Ioan însă i-a fost permis să scrie lucrurile pe care le-a văzut. Desigur că imaginația noastră este destul de săracă pentru a ne imagina lucrurile de sus, însă și în zilele noastre sunt oameni care au avut treceri temporare din viață și au văzut lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă am citit o carte intitulată: "Beyond death's door" care tradus înseamnă: "Dincolo de ușa morții" scrisă de Dr. Moris Rowlings în care sunt descrise mai multe experiențe ale unor oameni care au trecut temporar din viață. Unii cercetători ai Bibliei spun că cele două capitole nu ar trebui să fie despărțite deoarece capitolul 5 este o continuare a laudelor aduse la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. În versetul 1 din capitolul 5 este scris: *"Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți."* Cartea Apocalipsa dacă o studiem cu atenție este o carte care ne spune despre alte cărți: cartea vieții unde sunt înregistrate toate numele celor care au fost mântuiți prin sângele Mielului, apoi este cartea faptelor unde sunt înregistrate toate faptele pe care noi le-am făcut în viața aceasta și într-o zi, acea carte va fi deschisă și oamenii vor fi judecați după faptele scrise în acea carte, iar în capitolul 10 este scris despre o altă carte care se află în mâna unui înger.

Cartea din mâna lui Dumnezeu

Atenția lui Ioan era concentrată asupra acestei cărți care se afla în mâna lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne imaginăm această carte ca una tipărită, din zilele noastre, ci ca o foaie de hârtie pe care este scris conținutul cărții, care în acele zile se făcea manual și această hârtie este făcută sul și este pecetluită. Scrierile în acea vreme se făceau manual, pe papirus și aceste hârtii aveau dimensiunea de 20x25 cm (8"x10"). Scrierea se făcea pe coloane înguste și aceste foi de papirus aveau la sfârșit atașate o bucată de lemn pe care se făcea hârtia sul. De exemplu a doua și a treia epistolă a lui Ioan, cartea lui Iuda sau Filimon ocupă o foaie de papirus. Pentru epistola lui Pavel către Romani ar trebui un sul de 3 m (11 feet și jumătate) de papirus. Acest sul de hârtie din mâna celui ce ședea pe tron, care nu este altul decât Dumnezeu, era scris pe ambele fețe și era pecetluit cu șapte peceți. Sulul de hârtie era pecetluit cu șapte peceți așa ca un testament roman. Legea romană cerea ca un testament să fie pecetluit de șapte ori.

Documentele istorice ne spun că Cezar August și Vespasian și-au lăsat testamentul în felul acesta. Faptul că această carte a fost scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară ne spune că sulul a fost scris peste tot și nimic nu a mai putut fi adăugat. Mulți cercetători ai Bibliei spun că această carte reprezintă actul de proprietate al pământului; de fapt, ne este descris în capitolele următoare ce înseamnă fiecare pecete din această carte. Această carte din mâna lui Dumnezeu ne descoperă de fapt restul cărții Apocalipsa. De exemplu, în capitolul 6 este descris cum au fost rupte cele șapte peceți și ce se va întâmpla atunci.

De fiecare dată când o pecete este ruptă, judecata lui Dumnezeu este revărsată pe pământ. Imediat după răpirea Bisericii, pe pământ începe perioada numită de cercetătorii Bibliei Marele necaz. Pe parcursul cărții Apocalipsa facem cunoștință cu șapte peceți, șapte trompete și șapte potire de judecată.

Prima dată are loc ruperea celor șapte peceți, apoi sunetul celor șapte trompete, și apoi urmează cele șapte potire ale judecății lui Dumnezeu care sunt revărsate pe pământ. Incerc să vă explic cam cum ar arăta această carte, sau sul, mai bine zis, care conține cele șapte peceți. Testamentul roman se scria pe o foaie de papirus și după fiecare paragraf se pune o pecete și apoi se continua mai departe, apoi se pune o altă pecete și sulul se înfășura până când toate cele șapte peceți erau atașate de sulul de papirus. Când se citea testamentul se rupea prima pecete exterioară apoi se desfăcea sulul, se citea conținutul și apoi se ajungea la cea de-a doua pecete și apoi tot așa mai departe se citea conținutul până se ajungea la cea din urmă pecete.

Dacă citiți în capitolul 8 și versetul 1 este scris: *"Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas. și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat șapte trâmbițe."* Cu alte cuvinte, atunci când a fost ruptă cea de-a șaptea

pecete a început lucrarea celor șapte trompete. Probabil că pentru a vă ilustra mai bine este de a vă imagina un telescop. Cele șapte peceti se deschid și lucrarea celor șapte trompete se desfășoară, de fapt a șaptea trompetă este în același timp al șaptelea potir. În cele șapte peceti sunt descrise toate judecățile lui Dumnezeu din întreaga carte Apocalipsa. Așa că toată judecata de la începutul până la sfârșitul Marelui necaz sunt în cele șapte peceti, sunt în sulul cărții din mâna Celui care stă pe tron.

Pare puțin mai dificil de înțeles, dar această carte care va fi deschisă ne descrie întreaga istorie a Marelui necaz și cartea Apocalipsa conține toate evenimentele care vor avea loc în perioada Marelui necaz. Începând cu capitolul 6 până la 19 sunt evenimentele Marelui necaz care se vor petrece pe pământ. Prin cele șapte trompete, cele șapte potire, Dumnezeu își va revărsa mânia și judecata peste acest pământ până când va ajunge la sfârșitul celui de-al șaptelea potir. În Apocalipsa 11:15 citim: *“Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță și în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: ‘Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. și el va împărăți în veci vecilor.’”*

La sfârșitul Marelui necaz, Hristos va ajunge să controleze și să conducă pământul. Mulți veți zice că și astăzi Dumnezeu este în controlul evenimentelor care se întâmplă pe pământ dar Biblia ne spune că Satana este în controlul văzduhului și al guvernelor lumii. Un prieten al meu, pastor din România, mi-a spus odată că în conducerea guvernelor lumii este ceva demonic și de fapt așa este. În Daniel capitolul 5:13 este descris cum îngerul Gavril a venit și i-a spus lui Daniel că a întârziat cu răspunsul datorită împotrivirii căpeteniei împărăției Persiei. Acum cine era această căpetenie? Erau oamenii din conducerea regatului Persiei. Aici este o referire la duhurile rele care dirijau și țineau această împărăție la putere. Într-o zi când diavolul va fi legat, Dumnezeu va fi în controlul absolut al pământului pentru totdeauna.

Leul din seminția lui Iuda

Dacă urmăriți textul între versetele 2 și 5 este scris: *“și am văzut un înger puternic care striga cu glas tare: ‘Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?’ și nu se găsea nimeni în cer nici pe pământ, care să poată să deschidă cartea, nici să se uite în ea. și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea. și unul din bătrâni mi-a zis: ‘Nu plânge: Iată că leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.’”*

Iacov în binecuvântarea dată fiilor săi din Genesa 49:9 spune: *“Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică. Cine-l va asculta? Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda. Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui până va veni șilo, adică Mesia.”* Regele David a fost din seminția lui Iuda și unul dintre titlurile lui Isus a fost și acela de Fiul lui David. Cu alte cuvinte, Isus este Leul din seminția lui Iuda și simbolizează deplină victorie, suveranitate și puterea regală. În Matei 22:41-45 găsim scris: *“Pe când erau strânși la un loc fariseii, Isus i-a întrebat: ‘Ce credeți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?’” “Al lui David” i-au răspuns ei. și Isus le-a zis: ‘Cum atunci David însuflă de Duhul Sfânt îl numește Domn și zice: ‘Domnul a zis Domnului meu, șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tai sub picioarele Tale.’ Deci dacă David îl numește Domn, cum este El fiul Lui?’”* Fariseii nu și-au putut imagina în ce fel de relații este Hristos cu David; Cel ce venea din David este în același timp Cel care a existat înainte de David. Domnul Isus Hristos a spus că El a existat chiar și înainte de Avraam.

Amândoi Iosif și Maria erau din spița genealogică a lui David, dar în același timp, ca divinitate, Isus a existat înainte de amândoi, de David și Avraam.

(va urma)

Nr.196/Septembrie 07